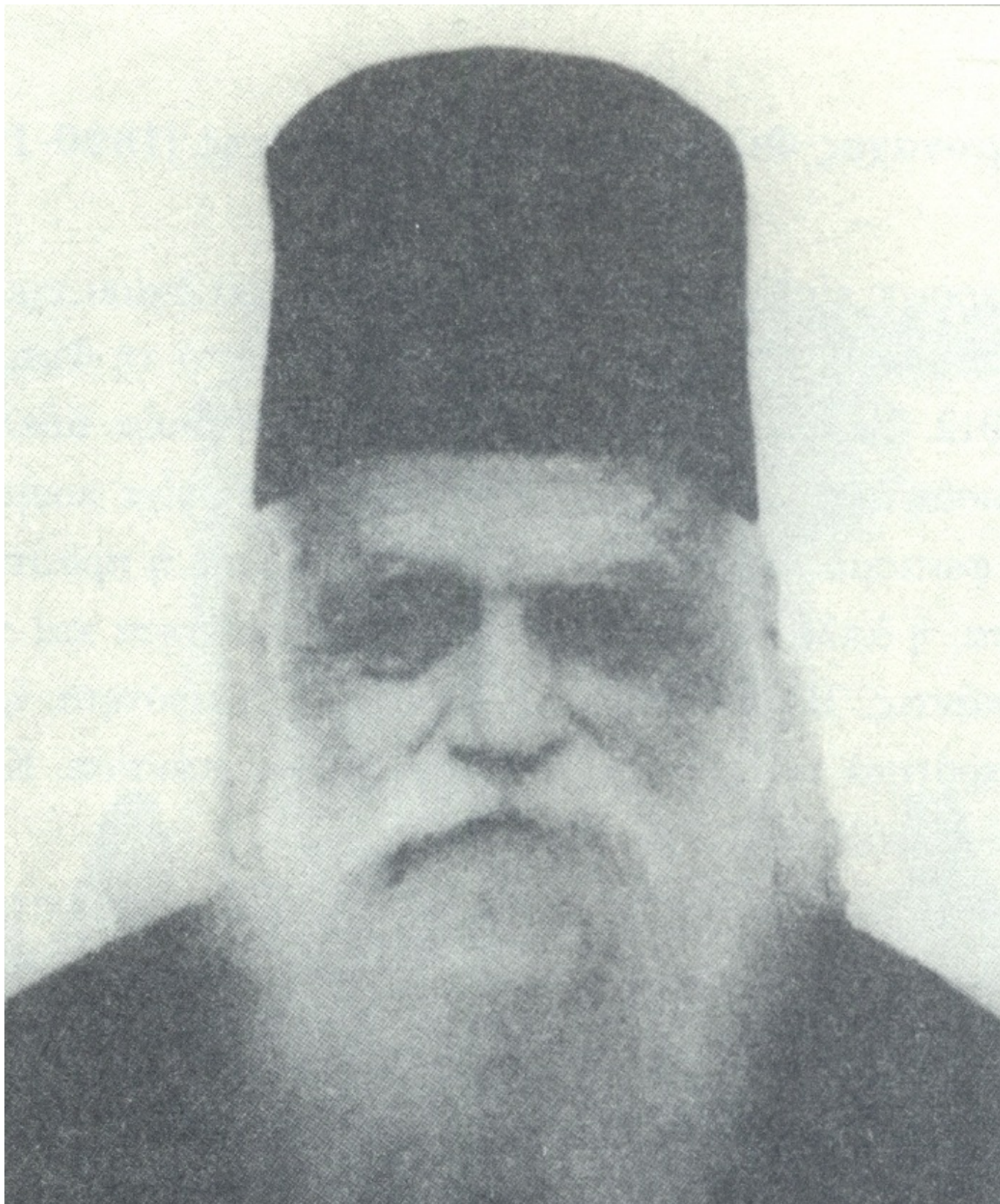

29 Ιανουαρίου 2016

Ιερομόναχος Φιλάρετος Κωνσταμονίτης (1890 - 29 Ιανουαρίου 1963)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Image not found or type unknown

Εικοσάχρονος εισήλθε στην ευαγή μάνδρα του αγίου πρωτομάρτυρος Στεφάνου, στη μονή Κωνσταμονίτου, από τη Φυτιά της Βέ-ροιας το 1912. Εκάρη μοναχός το 1915. Η αυτογνωσία, αδελφογνωσία και θεογνωσία από νωρίς τον χαρακτήριζαν. Δεν είχε κοσμική σοφία αλλά θείο φωτισμό. Καρπός του Αγίου Πνεύματος η πραότητα του, η μειλιχιότητα, η απλότητα, η σεμνότητα, η ταπεινότητα και γλυκύτητά του προς πάντες. Η ακακία του, η προσήνεια, η λιτότητα, η αοργησία και η καθαρότητά του τον στόλιζαν παντού και πάντοτε. Καθάρθηκε, φωτίσθηκε, τελειώθηκε.

Διήλθε διάφορα διακονήματα της μονής ως κελλάρης στα μετόχια, εκκλησιαστικός στο Καθολικό και όπου αλλού τον καλούσε η υπακοή. Πέντε δεκαετίες έζησε αθόρυβα και ησύχια στο κοινόβιο, τις τέσσερις από αυτές ως άοκνος και καθημερινός λειτουργός του Υψίστου. Ζούσε για να λειτουργεί. Χαιρόταν απεριόριστα τις καθημερινές θείες Λειτουργίες. Η καρδιά του σκιρτούσε από άφατη αγαλλίαση. Ο ταπεινός παπάς της Κωνσταμονίτου ήταν ένας σπάνιος κι εξαιρετικός λειτουργός όλο φως, χαρά και ειρήνη ανεκκλάλητη. Λειτουργούσε με δάκρυα κατανύξεως. Συλλειτουργούσε με αγγέλους. Δεν πατούσε στη γη. Τη Λειτουργία συνέχιζε στο κελλί του, πάλι με δάκρυα, διαβάζοντας το Ευαγγέλιο, τον Ευεργετινό, τον όσιο Εφραίμ τον Σύρο.

Ως ηγούμενος, από το 1949, διατήρησε τη φιλόρετη βιοτή του απαραχάρακτα. Με την καλοκαγαθία του έριχνε στο φιλότιμο τους μοναχούς του. Τους διόρθωνε με την υπομονή του και τη θερμή προσευχή του. Δεν δυσκολευόταν διόλου ως ηγούμενος συχνά να παίρνει τη θέση και του τελευταίου διακονητή. Διατήρησε έως του τέλους του αξιοθαύμαστη ακτημοσύνη. Πολλά περιστατικά του ένθεου βίου του πιστοποιούν το προορατικό του χάρισμα. Ιδιαίτερη αγάπη είχε στην Παναγία, προς την οποία πολλές φορές την ημέρα έλεγε τους Χαιρετισμούς της. Ευχό-ταν εγκάρδια στο κάθε παιδί του· «Η Παναγία να σ' έχει κάτω από το φουστάνι της!». Όλο του τον βίο κάλυπτε μία μακαρία και απaráμιλλη απλότητα, μία σπάνια παιδική αθωότητα, που συγκροτούσε μία εξαιρετική πνευματικότητα. Τούτο φανερωνόταν στη διάκρισή του ως Πνευματικού, στην ελεημοσύνη στους αναγκεμένους, στην κατάνυξη στις θείες Λειτουργίες.

Ο παπα-Φιλάρετος υπήρξε ολιγογράμματος αλλά αληθινά σοφός, κο-ντός στο ανάστημα, υψηλός στο ταπεινό φρόνημα, απλός αλλά αγαθός, ισχνόφωνος αλλά γλυκόλογος, φιλάσθενος στο σώμα, υγιέστατος στην ψυχή, φτωχός στα υλικά, πλούσιος στα πνευματικά. Ανεπαύθη εν Κυρίω στις 29.1.1963. Ο ένθερμος φιλοαθωνίτης εκδότης Σωτήριος Σχοινάς έγραφε περί αυτού: «Ο μεταστάς αφήκεν εις την Μονήν κενόν δυσαναπλήρωτον, διότι ήτο ο αγιώτερος των αγιορειτών Πατέρων και κατά τινας αγιορείτας, σημειοφόρος. Ούτος διεκρίνετο διά την

παιδι-κήν απλότητα και σεμνότητα και ως τοιούτος εξετιμάτο από όλην την αδελφότητα του Κωνσταμονίτου και από όλον το Άγιον Όρος. Οι πα-τέρες της Μονής του τον είχαν ως πραγματικόν πατέρα και διά τούτο μετά πολλών δακρύων τον απεχωρίσθησαν». Γι' αυτό στην ανακομιδή του τα οστά του ήταν κατακίτρινα σαν κεχριμπάρι και στην κάρα του είχε σχηματιστεί σταυρός, αναδίδοντας μία υπέροχη ευωδία. Έντονα τα στοιχεία της χάριτος του Θεού. Δεν μπορούσε να γίνει διαφορετικά. Έτσι κοσμεί τους ουρανότρωτους δούλους του ο Πανάγαθος Θεός.

Ο μακαριστός Γέροντας Παΐσιος ο Αγιορείτης (+1994) αναφέρει περί αυτού ότι με την καθαρότητά του έβλεπε το παρελθόν και το μέλ-λον, τις σκέψεις, τα διανοήματα και τους διαλογισμούς των ανθρώπων, ακόμη και τί είχαν στην τσέπη τους ... Τις νοσοκόμες στο νοσοκομείο νόμιζε για αγγέλους ... Την αγία ευχή του νά 'χουμε.

Πηγές - Βιβλιογραφία

Σωτηρίου Σχοινά, Φιλάρετος Κωνσταμονίτης, Αγιορειτική Βιβλιοθήκη 321-322/1963, σ. 213. Ιωαννικίου Κοτσώνη ιερομ., Ανθοδέσμη από το Περιβόλι της Παναγίας, Κουφάλια Θεσσαλονίκης 1992, σσ. 103-169. Παΐσιου Αγιορείτου μοναχού, Αγιορείται Πατέρες και Αγιορείτικα, Σουρωτή Θεσσαλονίκης 19943, σσ. 62-64.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό, τ. Β΄, εκδ. Μυγδονία σ. 691-693